

פרובינג כדרך לימוד עצמי

מה זה פרובינג?

תרגום פשוט- להוכיח.

על איזו הוכחה מדובר? האם זה כללי שזה עובד? האם זה בפרט שזה מטפל?

פרובינג- זה חקירת הכוח המחליא של התרופות.

בפארגרף 108 של האורגנון האנמן כותב: " אין דרך אחרת שבה יכולות ההשפעות המיוחדות של התרופות על הבריאות הפרט להיות מאושרות בדיוקנות – אין דרך בטוחה וטבעית יותר להשלמת הנושא, מאשר לתת כמה תרופות באופן ניסיוני, במינונים מתונים, לאנשים בריאים, על מנת לוודא אלו שינויים, סימפטומים וסימנים של ההשפעה שלהם, מייצרת כל תרופה אינדיבידואלית על הבריאות הגוף והנפש; כלומר, אילו אלמנטים של מחלה הן מסוגלות לייצר * , כל כוחן המרפא של התרופות נמצא בכוח שיש להן לשנות את המצב בריאותו של האדם, והוא מתגלה על –ידי התבוננות באותו מצב בריאות. "

*"ככל הידוע לי, שום רופא, במשך 2500 השנים האחרונות, לא חשב על הדרך זו לבדיקת התרופות, שהיא טבעית כל כך, הכרחית כל כך, והיא הדרך היחידה לבדיקת תרופות, משום השפעתן הטהורה והייחודית על קלקול בריאותו של האדם, על מנת ללמוד איזה מצב חולני מסוגלת כל תרופה לרפא,.." (האורגנון של אמנות הרפואה- ד"ר סמואל האנמן).

בפארגרף 141 הוא כותב: "הניסויים הטובים ביותר על השפעותיהן הטהורות של תרופות פשוטות בשינוי בריאות האדם, ועל המחלות המלאכותיות והסימפטומים שאותם הן מסוגלות לפתח באדם הבריא, הם אלה שהרופא הבריא, הרגיש וחסר הדעות הקדומות עורך על עצמו בכל הזהירות ותשומת הלב המצויים כאן. הוא יודע בוודאות הגדולה ביותר את הדברים שבהם התנסה בעצמו.*

*לאותם ניסויים שנערכו ע"י הרופא על עצמו יש יתרונות עצומים, עבורו ועבור אחרים.

ראשית, האמת הגדולה נעשית עבורו לעובדה שאין להכחישה, כי מה שהוא תרופתי בכל התרופות (שוב תלוי בכוחן המרפא), נעוץ בשינויים בבריאות שאותם עבר הוא עצמו מן התרופות שניסה, והמצבים החולניים שהוא עצמו חווה כתוצאה מהן.

באמצעות התבוננויות אלה הראויות לציון לגבי עצמו הוא יגיע להבנת התחושות שלו עצמו, לצורת החשיבה שלו ולאופיו, שהם הבסיס לכל החוכמה האמתית, **דע את עצמך**. ע"י בחינה עצמית קפדנית הוא גם יפתח להיות מה שכל רופא חייב להיות, צופה טוב. כל התצפיות שלנו על אחרים אינן מעניינות כל כך כמו אלה שאנו עושים על עצמנו.

המתבונן באחרים חייב תמיד לדאוג שמא הנסיין אינו חש בדיוק כפי שסיפר, או שמא לא תיאר את תחושותיו בביטויים הנכונים ביותר. תמיד נשאר ספק האם לא רומה, לפחות במידה מסוימת. מכשולים אלו לידיעת האמת, שלעולם לא ניתן לגבור עליהם ביסודיות במחקרינו את הסימפטומים החולניים המלאכותיים המתרחשים באחרים כתוצאה מלקיחת התרופות, נפסקים לחלוטין כאשר אנו עורכים את הניסויים על עצמנו. מי שעורך את הניסויים הללו על עצמו יודע לבטח מה הוא עש, וכל ניסוי הוא תמריץ חדש עבורו לחקור את כוחן של תרופות אחרות.

כך, בהמשיכו לצפות בעצמו(באדם היחיד שלא ירמה אותו, ועליו הוא יכול לסמוך לחלוטין), הופך הרופא להיות יותר מאומן באמנות התבוננות, שהיא כה חשובה עבורו. זאת הוא יעשה בהתלהבות רבה יותר כי ניסויים עצמיים אלו מבטיחים לתת לו ידע מהימן על ערכם האמיתי ומשמעותם האמתית של כלי הריפוי, שעדיין במידה רב בלתי ידועים לאמנות שלנו (תרופות בדוקות).

אל לו לדמיין כי הפרעות קלות כאלו, הנגרמות ע"י לקיחת תרופות למטרת ניסיון, יכולות להיות מזיקות לבריאות. אדרבא, הניסיון מראה כי ע"י ההתקפות התכופות על בריאותו נעשה האורגניזם של הנסיין עוד יותר מתורגל בהדיפת כל ההשפעות החיצוניות העוינות למסגרתו וכל הגורמים המזיקים המלאכותיים והטבעיים.

באמצעות אותם ניסויים מתונים בתרופות נעשה האורגניזם שלו קשיח יותר על מנת להתנגד לכל דבר בעל אופי פוגע. בריאותו נעשית יציבה יותר; הוא נעשה חסון יותר, כפי שכל הניסיון מורה. " (האורגניזם של אמנות הרפואה- ד"ר סמואל האנמן).

אז מה בדיוק קורה כאשר אדם בריא מנסה תרופה הומאופתית במינון מתון?
רציתי לענות על השאלה הזאת.

מכיוון שכל הנושאים של מידע הומאופתי עניין אותי מאוד, התחלתי גם להיות במצב של הנסיין.

בהתחלה זה היה רק אני, לבד עם ההבנות שלי והשוואות עם כל מה שנמצא בספרות עד היום. וגם הניסוי הוא היה גלוי, אני ידעתי מה בדיוק אני רוצה לקחת בתור חומר לניסוי.

וכאשר התחלתי ללמוד עם הקבוצה של בית הספר DYNAMIS, נעשה פרובינג קבוצתי, זה היה חדש עבורי, לא ידעתי מה החומר לניסוי ובאיזה פוטנץ, וכמובן גם כאן היה צורך להתבונן אבל בסוף להתחלק בכל מה שעברתי בתקופת הניסוי עם כל אנשי הקבוצה.

תמיד ידעתי שרק דרך התבוננות עצמית וידע עצמי אפשר להבין את עצמי ורק לאחר מכן אפשר לנסות להבין את האחר.

פרובינג הומאופתי עוזר להגיע להבנות יותר עמוקות, יותר רחבות.

התחושות חדשות הן כאילו יש לך חושים חדים מאוד, גם ראייה גם שמיעה, גם חוש הריח והטעם משתנה.

כל התפיסות הגוף הן משתנות, הפרופריוספציה בוגדת בך, האינטואיציה משחקת משחק שונה ולא מוכר, העור כאילו קיבל שכבה חדשה או ההפך ללא הגנה, בכל דבר חודר דרכו.

החלומות מציפות.

וכל התגובות שלך משתנות.

אז מה לעשות? מיליון שאלות מציפות את מוחי. האם זו אני? האם זה בא מבחוץ? מה עלי לעשות?

חובתי לרשום את הכל!!!!!!!

וכך מתחיל יומן של פרובינג עד הרגע שכולם נפגשים ומתחלקים בחוויות.

ואז מגיעה ההבנה שזה לא היה רק שלך, זה הרבה יותר גדול ממך, זה אפילו יותר גדול מהקבוצה, זה גם לא תלוי במסגרת של מקום (אנשים נסעו למרחקים גדולים וחצו יבשות ואוקיינוסים).

כל סימפטום פיזי שהופיע עוזר להבין את המחלה ואת התרופה בצורה אחרת, בהבנה אחרת.

כל סימפטום נפשי מביא להבנות עמוקות שעוזרות באמת להבין את התלונה של המטופל, את הביטויים שלו, למה הוא מתכוון.

האינטראקציה עם הקבוצה בזמן הפרובינג מגבשת את הקבוצה ונותנת להבנות של האורגניזם החי ושלם. כולם בעלי הכשרה בהומאופתיה, ולרוב נדהמים לגלות את האחדות הזו. אצל רבים מתרחש גילוי טבעה האמיתי של הרמדי וההבנה מהו מכלול של סימפטומים. ההשלכות הן עמוקות. שינוי של מודעות.

בנוסף לזה, ההבנה שאתה יכול לתרום לשינוי הזה לא רק לעצמך, אלא ליקום, נותן לך כוח להמשיך ללמוד ולעשות ניסוי הבא.

במטריה מדיקה ישנן אלפי רמדיז שעברו ניסוי מחקרי (פרובינג), חלקם מוצלחים, חלקם פחות, ישנן רמדיז שיש עבורם ניסיון קליני. וישנן שעדיין לא ידוע עליהן כלום.

כל ניסוי הוא תהליך, הוא דרך שאתה חווה ומגיע להבנות, ומסכנות חדשות שפותחות לך דלת חדשה לעולם המורכב ומלא ידע, שכל נגיע בו מספר לך סיפור חדש.

מה נשאר לך זה רק לגעת ולהתבונן. להיות צופה.

אני רק רוצה להחל:

צפייה נעימה!